Adrian Chifu - DRUMUL SPRE CASĂ

Bătrlnul domn luă ceasul, agăţat de un lănţişor, şi cu mişcări încete trase micul mecanism exact în momeivfcul dnd acesta arăta ora'şase dimineaţa Nici un minut mai devreme sau mai târziu. Şi. imediat după "aceea, punând ceasul În buzunarul sting de la haină, generaţii de-a rândul luau bastonul, acelaşi baston, sprijinit de acelaşi cuier şi, cpborând scările casei, clădite undeva în negura timpului, cu treptele tocite de atâtea coborâri şi urcă1 uri matinale, porneau cu pas egal spre parcul ce s"roa că nu se schimbase de sute de ani.

n altă casă, În aceleaşi condiţii, un alt domn, ai <uiii ani erau prea mulţi pentru a fi număraţi, po n"d, trăgând după el uriaşul Doberman, atins şi o! de bătrâneţe, purtându-şi picioarele spre aceeaşi ţin»?

^ întâlmră, ca de obicei, la intrarea în parc. În centrul oraşului, marele ceasornic bătea ora şase şi un sfert

— Bună dimineaţa, Domnule A !

— Bună dimineaţa, Domnule M !

— Ceva nou ?

— , Ca de obicei Nimic. Dar la dumnoa-voa^tră '

- ...La fel

După care cei doi o porniră la braţ, sprijinin-du ,e unul de altul, pe aleea pietiuită, bătrânul A borănmd ritmic cu bastonul, iar celălalt strigân-dii-şi în răstimpuri câinele

""rbatul în negru tresări, legă la loc Dober-m< 'şi începu .

— De fapt... am o noutate

Celălalt se chinui să-şi amintească ultima dată când amicul său se abătu cu bună ştiinţă de la ritual Nu-şi aminti.

— Am auzit aseară la radio M se opn m-d< iv

— Ziceţi, domnule M !

— Insă n-am prea înţeles, dar

— Ziceţi, domnule M ' repetă bătrânul A, agă-ţându-şi bastonul de antebraţ

— . Totuşi ceva am priceput

— Ziceţi, dom ..

— Cum să vă explic ? vedeţi dumneavoastră .. copacii aceştia. . şi băncile... şi ale.a tot ce vedem noi... de fapt nu sunt.

Domnul A îl privi încruntat.

— Adică . sunt. . stnt timp., toate... aşa cum se învârt acele ceasului arătând ora... aşa şi , tăcu încurcat, regrednd că pornise să discute un subiect ce li era total netfunoscut.

— Da .., încuvinţg celălalî încefcând din nou să bocăne CD vârful oţelit al bostanului.

Bătrânul domn în negru îşi făcea de lucru la zgarda câinelui, încercând să-şi disimuleze neliniştea.

Ajunseră la capătul aleii şi o cotiră spre stingă. Ind optându-se spre podul peste râul ale cărui ape păreau a fi mereu aceleaşi.

— A ! reluă M. De fapt cred că voiam să spun cu totul altceva...

— Ziceţi, domnule M !

— Savanţii au descoperit că în lume se în-tâmplă o .. un .. un fenomen nemaiântâlnit... o furtună.. Bătrânul se chinui să regăsească termenul auzit ţa radio şi pierdut, pe semne, în vreun colţişor al minţii .. ceva cu timp şi .. şi...

— Da, aprobă domnul A. . Păşeau deja pe pod.

Mai făcură câţiva paşi, apoi, într-un gând se opr n

^ntiţnul în negru scoase ceasul şi, privindu-l câtevd se-unde îi duse. scuturându-1, la ureche, încremeni Ca un resort, celălalt îi repetă întocmai mişcările.

— Ciudat, s-a oprit ceasul... l

— Şi doar azi-dimineaţă l-am tras. l Acele ceasurilor arătau şase şi jumătate. Omul în gri îşi mai fixă câteva clipe relicva de familie, după care, cu un gest neglijent, o puse într-un buzunar.

Soarele dimineţii nu se desprinse încă de orizont, când cei doi o porniră din nou.

— Şi... la ce rămăsesem ?

— La furtuna a^eea ...

— Ei, da... mi-am şi adus aminte cum îi

— Şi . parcă tot n-am înţeles mare lucru ..

— Nu-i de mirare : nici eu „ba mai mult, niri s^'. anţn ce au descoperit chestia nu erau prea saguri de ei

— A !

— Totul, absolut totul, nu-i decât o ipoteză, o simplă ipoteză.

— A !

- Îi spune furtună spaţio-temporală.

— A ! făcu domnul T.

— ... aşa au denumit savanţii fenomenul .

— A ! repetă celălalt, înfundându-şi căciula peste urechi.

Paşii fremătau pe nisipul acoperit cu zăpadă al plajei. Se îndreptau spre mare.

— Bine că măcar nu e vânt, se abătu de la subiect bărbatul în gri.

- Dar ninge ! protestă domnul T.

— Ei... puţin, aşa..., şi celălalt întinse palma pe care se aşeză lin un fulg.

— Şi... cum se numea emisiunea ? deveni brusc interesat T.

— Nu ştiu, i-am dat drumul după ce începuse ..., aproape că se scuză bărbatul, strângând mai bine servieta sub braţ. Probabil era ceva special.

Marea le lovea ritmic pantofii când discuţia reîncepu.

— şi nu va ti luată în serios de«ît atunci când savanţii aceia vor aduce în sprijinul ei dovezi...

— A l Şi... ta... ce creai?....... adevărat ?

Se aplecă T spre el, prfvindu-l -curios.

— Eu ? Bărbatul zâmbi. Nu ştiu... Nu cred nimic până nu, văd, apoi roti -privirea, de altfel zi şi tu, observi ceva anormal ? Ceva... nelalocul lui ?

Domnul T simţi că i se încrâncenă spatele, privi speriat în jur.

— Şi, reluă celălalt, să ti-o spun drept: Nu cred nimic ! Totul este o scorneală de-a lor.

— A! Aşa e bine...-»- aprobă, dând energic din cap T.

Trecuseră câteva minute bune şi tânărul în blugi îşi deschise umbrela, obligat de ploaia ivită pe nepusă masă. Celălalt se adăposti cum putu mai bine, aplecându-se.

În scurt timp, praful drumului de ţară se transformă într-un noroi cât se poate de lipicios.

— Parc-am ştiut ! chicoti el călare pe rudă.

— Eh i Ai ştiut pe naiba i îl îngână tărăgănat amicul, silindu-se să evite gropile în drumul bicicletei Era nou-nouţă şi nici lanţul nu era pus.

— Şi mai ia naibii umbrela aia că nu mai văd nimic i Cu tine la spital ajungem, nu acasă !

— Da' ce griji îşi face i Până una alta cred că florile s-au dus* naib ..

— Ba o să te duci tu acolo ' Şi nu te mai mişca atâta de parc-ai fi diliu, c-acusi te dau jos ş-atunci să te văd i Tânărul -ud leoarcă începu să pedaleze înverşunat, prin rafalele de ploaie, privind încruntat lungul drumului, în scurt timp ajungând din urmă un tren

— Aşa — aşa ! Dă-i bătaie i ţipă celălalt ară-tând pumnul spre conductorul ce-i privea, clătâ-nlnd îngrijorat din cap.

Într-un târziu, extenuat, biciclistul încetini.

— Ei, şi cum a rămas cu furtuna aia temporală ?

— Mai dă-o naibii! Zi mai bine cât ie ceasul l Tânărul E îşi duse din reflex mâna la piept

Însă amintindu-şi că ceasul se oprise îşi continuă mişcarea apucându-se spasmodic de ghidon. Bicicleta se dezechilibra.

— Ce faci, drace ? ţipă celălalt încercând să se redreseze, trecând în prealabil dintr-o parte în-tr-alta a drumului şi luând la rlnd toate gropile.

— Ce naiba să fac ?

După alte câteva minute ploaia torenţială încetă brusc. Soarele matinal îşi făcu apariţia la orizont, printre nori, scăldând peisajul de 'vară într-o himină înviorătoare.

— Păi să tot fie vre-o şase şi jumătate... mai mult nu cred ... Şi când au prezis ăia c-o să aibă loc fenomena" ? rosti E după ce oprindu-se se dădu jos şi-şi scutură umbrela.

— Mai lasă-mă cu aiureala aia, de-unde vrei să ştiu ? Ce, mi-s oracol ?

— Dar bunică-ta ce ghiceşte în palmă ? Celalalt lăsă bicicleta jos şi cu o înjurătură se luă după el.

Fugeau, mâncând pământul, de o bună bucată de vreme, ridicând nori de praf în urma lor, atrăgând privirile drumeţilor, ce zâmbeau în amintirea unor vremuri trecute sau suduielilor căruţaşilor şi şoferilor.

Suflând din greu, copilul se trânti pe jos, la marginea drumului, privind ţintă discul acela roşu ee făcea corp comun cu orizontul.

Celălalt băiat sosi şi el val-vârtej, lungindu-se în iarba moale.

— Uff, da ştiu c-am fugit i r(şti primul sosit.

— Daaa i Şi cât mai aveeem ! °ncă de două ori pe-atâta ' zise cel de-al doilea copi' privind chiorâş în lungul drumului, spre cetat i ce se profila neagră în zare.

— Şi aşa de dimmeatăăă ! Lr şase am plecat de-acasă i B'ne că nu m-a vlzut mamă-mea .> că atunci sa fi văzv't

Porniri ne drum în sens contrar coloanei din fata mvpziei

— O să mă bată maică-mea acasă până zic imnul Litrei în zece limbi • uite cum arată tenişii, se plânse un băiat, târându-şi încălţămintea prin praf Şi-i numa' a treia oară când îi iau la joacă.

— Da' sandalele mele ' Sunt a cincea pereche într-o lună ' ' îşi dădu importanţă celălalt şi pentru a-i dovedi că lui nu-i pasă izbi cu piciorul o piatră ce ateriza câtiva metri mai jn faţă.

Tăcură

— Şi ce-a rămas cu furtuna, aia temporală ? reluă băiatul cu tenişi.

— Temporală, bă ' Tem-po-ra-11 ! Ce eşti aşa de greu de cap ? îi ciocăni celălalt în tâmplă

Mergeau inconştienţi, din ce în ce mai repede, pe măsură ce se apropiau de cetate

— Cică au dat tătarii iama în târgu' de pe Dealu' Surdului.

— Astea or fi semnele ' chicoti al doilea băiat izbind o nouă piatră.

Pe lângă ei trecu în trombă un puhoi de călăreţi agitând în urlete de luptă coase şi săbii.

Ochii băiatului cu tenişi începură să strălucească visători.

— Când o să mă fac mare ..

— Ce-o să faci ? f Pe tine ? Te-am văzut când te-ai bătut cu ăla de lingă croitorie, s-a Uitat doar «rit la tine şi nu mai erai cale' de doi kilometri. Halal t

Mergeau amândoi pe mijlocul străzii pustii, luminată roşiatic de soare.

O uşă se deschise În stradă, lăsând să iasă o femeie.

— M-am ars, maică-mea i

— Fricosule ! Du-te '

— Unde-ai umblat, împieljţatule, toată dimineaţa ? Treci în casă imediat, că acuşi, îl chem pe tată-tu să te vadă cum arăţi.... Îl ameninţă femeia cu palma pe copilul ce o zbughi în casă.

— Saluţi îi strigă celălalt din X1™3 Ne vedem deseară!

Băiatul cu tenisi ieşi în uşă, privi câteva clipe soarele şi zise :

— Atunci când va mai fi !